

Býval kdysi, skoro pět let okolo poloviny 80. let, v Praze, na Vinohradech, u Riegrových sadů, v ulici Anny Letenské Klub Polská 2, trampský underground, na jehož scéně si podávali ruku celkem neznámí muzikanti s tehdejšími hvězdami TFC žánru. Z obecného hlediska patřilo písničkářsko - literární duo **Franta Kasl & Milan Jablonský** mezi první jmenované, ale návštěvníci Polské je udělali jednou z hvězdných položek klubového repertoáru. Jejich obměsíčník Ptákoviny byl jedním z nejnavštěvovanějších programů a jejich píseň

Příběh šedesátých let

se stala neoficiální klubovou hymnou. Do roku 1987. Koncem léta toho roku se cesty Milana Jablonského a Franty Kasla rozdělily a pár měsíců na to, v prosinci, skončil i Klub Polská 2. Je to bezmála dvacet let...

Milan Jablonský uveřejnil 18. ledna 2007 na FOLKtímu pozvánku do vinohradské Balbínovy poetické hospůdky na Krychli uspořádanou 25. ledna s podtitulem Vzpomínka na Polskou. Spoluautorství pozvánky, které mi Milan připsal, je čirá mystifikace. Sám starý pábítel Jabloňák jí ale věří víc než sobě samému! Budiž mu odpuštěno.

První společné vystoupení Franty Kasla a Milana Jablonského po dvaceti letech jsem si nemohl nechat ujít. A bylo to velmi zajímavé! Už před představením jsem obdivoval důslednost protagonistů: pokusili se upravit i svoji image do podoby z dob svého rozchodu! Milan se pyšnil vlasy dlouhými jako tenkrát. Jenom nebyly po těch letech všechny... Franta se naopak nechal

Milan Jablonský, Franta Kasl a Pepa Kvasil

foto: Jiří Šámal st. ©

do mladé podoby přistříhnout. Jeho chlapecký vzhled kazily jenom brýle. Nejvíc se staré, resp. mladé, podobě přiblížil hráč na druhou kytaru **Pepa Kvasil**. Za poslední dva roky zhubl až k mladickému 120 cm v pase. Jen jeho kytara zestárla.

Byť to byla Krychle v Balbínce, udělali chlapci i jinak vše pro to, aby byla co nejbliž Ptákovinám v Polské. Franta Kasl převrátil vzhůru nohama svoji několikrát stěhovanou domácnost, aby našel písničky, o kterých si myslel, že už je nikdy nebude hrát. Své šťastné nalezence potom důkladně oprášil prachovkou i prsty ve strunách kytary. Milan Jablonský probral svůj literární

Tenkrát na Vinohradech...a dnes znovu?

Napsal uživatel Cimbura
Úterý, 06 Únor 2007 04:00

archiv až ke dnu, k milostným veršům psaným v učňovských letech inkoustovou tužkou na papírové pytlíky od svačin, nečitelným už v časech Polské. Zvláštní poděkování patří dvornímu fotografovi sdružení Krychle Standovi Bláhovi za to, že z archivní pirátské magnetofonové nahrávky přepsal pamětníky milovaný Milanův monolog *Setkal jsem se s Charlesem Bronsonem na prérii Vinohrad*, který autor považoval víc než patnáct let za nenávratně ztracený. I Pepa Kvasil se k věci postavil čelem. Jako kdysi, ani dnes si neudělal s Frantou jedinou zkoušku a své jedinečné vyhrávky do jeho písniček vypálil tradičně od boku.

Ať hodí kamenem, Kavárna Slávie, Dvakrát do stejné řeky nevstoupíš, Jen blázni mohou létat bez křídel, Stačí se shýbnout, Přiběh šedesátých let

, to je jen namátkový výběr písní, které hrál a zpíval Franta Kasl se stejnou věrohodností, jako v dobách, kdy složil jejich melodie a kdy jimi, společně s Milanem a Pepínem, žili. K dokonalému zážitku chyběly většinou jen Kvasilovy okrasné kytarové kudrlinky hrané na technicky nedovybavenou kytaru, jejímuž zvuku balbínovský aparát pramálo pomáhal. Mezi písničkami hostil Milan Jablonský uši diváků svými básněmi a jiným literárním ovocem své úrodné hlavy, výběrem toho nejlepšího z dávných časů. Pro pamětníky připomínám namátkou

Babi kup mi video

,
Pan Pouzar píše poesii

,
Vyjáždění čs. sportovců k Olympijským hrám v Los Angeles

,
Vzal jsem tu práci na půl úvazku

,
Charlese Bronsona

,
Žižkovský flám

atd. Došlo i na píseň Miláčku to víš, kterou Mistr Jablonský nejen skoro zpívá (ústý!), ale i téměř tančí (viz foto) a dalo by se tvrdit, že si divák přišel na své po všech stránkách. Jen inzerovaný host, olomoucký písničkář Zdeněk Černohouz, který měl rovněž přicestovat tunelem jménem Čas, mi chyběl. Milan Jablonský, když ho zval, netušil, že je alergik a že, v obavě ze zakouřeného hospůdky, vystoupení na poslední chvíli odřekne. Ale prý to napraví jindy a jinde.

Je těžké zachytit psaným slovem atmosféru představení, kterou se protagonisté večera pokusili vytáhnout z hlubin zlatých hnusných časů našeho společného mládí... Přesto, že na spočítání diváků, kteří chodili už do Polské, bych nedopotřeboval prsty svých rukou a přesto, že určitou část publika tvořila generace, která v době vzniku předváděných výtvorů navštěvovala nanejvýš obecnou školu, byla atmosféra večera obdivuhodná. Řekl bych, že velmi podobná té, kterou dýchala před lety Polská. Možná to bude tím, že tak často zmiňovaný "společný nepřítel" je zlo,

závist, nenávist a jiné odporné charakterové rysy ve všech podobách, bez ohledu na politickou příslušnost. A právě s takto definovaným "společným nepřítelem" si to Milan Jablonský rozdává po celý život. A že to dělá umělecky férově, bavil své diváky tehdy a baví je i dnes. Rozdíl je jen v tom, že tenkrát byl "společný nepřítel" zaslouženě personifikován všemocnou stranou, která na sebe navíc leccos vztáhla sama. Právě kvůli tomu skončil zdaleka nejen Klub Polská 2...

Nikdy jsem moc nerozuměl spojení Franty Kasla (po r. 87) s komerčními jevištními partnery, jako jsou Marcel Zmožek či Jakub Smolík, ale nikdy jsem o tom moc nepřemýšlel... Po programu jsem si od Franty koupil, kvůli *Příběhu osumdesátek let*, jeho nejnovější CD nazvané **František Kasl**
album vol. 1

Vydal ho loni vlastními silami, jako průřez svojí tvorbou od roku 1982 do roku 2006. Teprve při jeho poslechu jsem si výrazněji uvědomil vývoj, kterým Franta prošel za dvacet let bez Milana. Že vedle solidního skladatele se stal i textařem, a že autorsky se nikdy nesnížil ke kýči a braku. Pravda, dostal se za rámec folkové scény, dělá teď "bigbít", jak sám říká, ale rozhodně to není bezduchá komerce... Franta se živí jako muzikant, já jako knihkupec. Rád prodávám knížky chytré, hodnotné a hezké. Prodej špatných knih, kýče a braku mi vadí. Ale mám-li vydělávat, žel, není jiné cesty. Těžko mohu Frantu soudit za spolupráci s poklesle komerčními partnery. Je to totéž. Ať to udělá ten, kdo žije bez hříchu.

Po představení jsme chvilku poseděli. Jak šla řeč, nabídl sám geniální guvernér Balbínovy poetické strany a šéf jeho rovněž poetické hospůdky Jiří Hrdina Frantovi, aby v Balbínce jako písničkář vystupoval častěji. K mému překvapení Franta, se slovy "*A víš, že si už dlouho říkám, že takovýhle písničkářský hraní mi vlastně děsně chybí?*", Jirkovu nabídku nezávazně přijal. Jak šla řeč dál, začalo z ní vysvítat, že Ptákoviny Franty Kasla & Milana Jablonského by se mohly v dohledné době vrátit na Vinohrady jako pravidelnější pořad. Ale nikomu to neříkejte! Je to tak čerstvé, že i sám The Big Jabloňák se to dozví až z této reportáže.